

LUCIE PILÁTOVÁ

ROK
(NA)
DRAKA

motto

Rok na draka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Lucie Pilátová

Rok na draka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LUCIE PILÁTOVÁ

**ROK
(NA)
DRAKA**

Praha 2022

Drak je jedním z dvanácti zvířat, která se objevují v čínském zvěrokruhu. Podle nich jsou také pojmenovány roky čínského kalendáře.

Rok draka je považován nejenom za nejšťastnější, ale také za rok zlomový, ve kterém dochází k událostem, jež vám převrátí život doslova naruby...

Všechno má svůj začátek

Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že skončím jako potrh-
lá hudebnice Mašková od nás z domu, která jednou v noci
úplně nahá zvonila lodním zvonem po chodbách a kři-
čela: „Nááástupovááát!“ Když se jí soused Kroupa zeptal,
kam pluje, prohlásila, že do New Orleans hledat Louise
Armstronga, protože jí každý večer volá. Odvezli ji na psy-
chiatrici, odkud se vrátila až za měsíc. Na můj dotaz, zda jí
Satchmo stále telefonuje, odpověděla, že nikoli, ale že ho
pořád slyší, akorát mu to už tolik neladí. Pak podotkla, že
blázen tedy není, protože ho slyšela i Nováková ze třetího
štoku a Hejl z přízemí rovněž tvrdil, že k němu po veče-
rech doléhá jakési kvílení. Namítla jsem, že u nás není sly-
šet nic.

Doma jsem se rozbřečela, protože lhát se nemá, a šla vy-
hodit z okna trubku, na kterou syn Michal už půl roku kaž-
dý večer poctivě cvičil. Stejně to vypadalo, že marně. Po
defenestraci jsem si v kostýmku a lodičkách lehla do po-
stele. A nezapomněla jsem se přikrýt, aby mi nebyla zima.

Můj kolaps, jak tuhle jednoaktovku později označil ne-
mocniční psychiatr, byl údajně důsledkem stresu, který se
ve mně hromadil tak dlouho, až to jednoho krásného dne
zkrátka přeteklo. A jelikož se s doktory zásadně nepřu, za-
čala jsem chodit na rande s psychiatrem ambulantním.
Ten konstatoval cosi ve smyslu, že už mi není dvacet, tak-
že bych si konečně mohla v životě uklidit, jelikož v něm
mám pořádný bordel. Když jsem oponovala, že tomu ne-
rozumím, navrhl mi, abych si každý večer zapsala všech-
no, co jsem ten den prožila, a pochopím. Fajn, takže milý
deníčku...

1. ledna

Nový rok. Probudila jsem se s pocitem, že mi kdosi buší do hlavy plechovou bandaskou na mléko. Pak mě ještě napadlo, že tu příšernou bolest má na svědomí právě probíhající lobotomie. Anebo jsem neměla o silvestrovském večeru tolik pít. Možná bych pak zvládla následnou půlnoční grotesku s větším nadhledem.

Před očima mi proběhly filmové sekvence jako z produkce Charlieho Chaplina: Já a manžel Honza ve vinárně s kamarády, loučíme se se starým rokem. Honzova absence před půlnocí. Moje obavy, že se mu na toaletě udělalo šouflí a umírá. Záchranná četa vyráží pátrat. Ve vypjatých situacích je dámám vstup na pánské hajzlíky povolen, obzvláště když se odtamtud ozývá smrtelné chroptění. Chroptění definováno jako zvuky, které homo sapiens vydává při koitu. Odhalené pozadí v otevřených dveřích jedné z kabin se ukazuje jako Honzův zadek. Nohy trčící kamsi k nebesům patří místní vyžilé kelnerce. Nikdo se mi nemůže divit, že jsem se pozvracela. Lépe řečeno, že jsem je pozvracela.

Jestli se tenhle rok ponese v obdobném duchu, očividně se mám na co těšit.

2. ledna

Honza se odstěhoval. Ještě než za sebou práskl dveřmi, prohlásil, že kvůli mně teď před kamarády vypadá jako idiot. Zajímalo by mě, jak před nimi vypadám já, když můj muž ojede všechno, co do tří není na stromě. Tedy kromě mě. A ještě to dělá natolik taktně, že vezme zavděk pánským záchodkem a jakoukoli povolnou haluzí. Sakra!

3. ledna

Volala dcera Eliška. Z rychlého staccata ozývajícího se ze sluchátka jsem zachytila: „Cos mu zase udělala? Vypadá jako spráskanej pes.“ A taky: „Jak dlouho tady bude bydlet?“

Zase tolik práce mi nedalo domyslet si, že mluví o Honzovi. Podotkla jsem, že pokud má na mysli okamžik, kdy se její otec pokoušel s jistou číšnicí dovést sexuální akt do grande finále a já ho přitom vyrušila, tak chápu, že ho to nejspíš psychicky zdeptalo. To už tak chlapi mívají. Na druhou stranu by mi ale měla poděkovat, protože si nejsem jistá, že by to proběhlo jako coitus interruptus. A jak jsem si stačila všimnout, tatka si užíval bez ochrany. Ovšem v případě, že by ve svých třidvaceti letech chtěla malého sourozence, tak se jí dodatečně omlouvám.

„Ty vole,“ vypadlo z ní po pár vteřinách. Pak zavěsila. Její chyba. Nestihla jsem ji uklidnit, že si otec sbalil jenom na dva dny.

Večer dorazil z hor syn Michal.

„Kde je táta?“ zeptal se u večeře.

„Odstěhoval se,“ odpověděla jsem. „K Elišce. Ale neboj, pozítří je zpátky.“

Jeho zájem, kam tatík zmizel, mě poněkud překvapil, protože jinak se Michal většinou chová spíš jako mimozemšťan, co omylem zabloudil k nám na obytnou půdu pražského činžáku a nemůže se dočkat, až zase zmizí zpátky do svojí dimenze.

Řekl: „Aha.“ Odnesl talíř do myčky a zmizel ve svém pokoji.

Měla bych být ráda, že se nezajímal o důvod tatínkovy absence...

4. ledna

Vždycky jsem si myslela, že *ano* před Bohem a před lidmi stejně jako *dokud nás smrt nerozdělí* je tak nějak definitivní. Ten, kdo tohle vymyslel, nejspíš zapomněl, že k naplnění skutkové podstaty obojího jsou zapotřebí dva, protože je-
nom jeden ze sebe toho vola nevydrží dělat věčně. Alespoň tak to říká doktorka Barbara Benická, advokátka, ale hlavně moje nejlepší kamarádka.

Délka prozření z manželské iluze se odvíjí hlavně od prostředků, jimiž je méně důvtipný, nebo spíš naivní člen citově nevyvážené dvojky dostrkán až ke kritickému bodu bytí. Když spustí červená kontrolka pudu sebezáchovy, začne dělat vše pro zachování zdravého rozumu i zbytků sebevědomí. V opačném případě pokračuje v dalším kole sebeustrukce s koncem leckdy bez konce.

Moje červená kontrolka na sebe vzala podobu láhve vynikajícího cabernetu sauvignon, kterou jsem večer objevila ve spízi. Po první skleničce jsem se začala litovat, po druhé jsem sečetla všechny svoje zásluhy o zachování rodiny, při třetí jsem spočítala všechny Honzovy prohřešky, čtvrtou jsem vypila na ex, zapomněla heslo, že rodina je základ státu, a poslala Báře esemesku, že se chci rozvést. Odpověď přišla téměř okamžitě: *Jsi opilá nebo zhulená. Zalez do postele a hlavně nemluv s Honzou. Ráno jsem u tebe.*

S Honzou. Došlo mi, že dva dni jsou pryč a on se nevrátil. A pak taky, že je mi to vlastně jedno.

5. ledna

Probralo mě zvonění prokládané boucháním na dveře. Na nočním stolku jsem nahmátla mobil. Displej ukazoval osm hodin ráno a přibližně jeden milion nepřijatých hovorů. Takhle dlouho jsem nespala posledních asi tak deset let.

Nejspíš se mi večer podařilo namíchat z psychofarmak a vína dokonalý uspávací koktejl. Jediné, co jsem si pamatovala, byla chvíle, kdy jsem vlezla do postele, a pak až tenhle rámus. Nic mezitím. Prostě takový delete myšlenek, díky kterému jsem spala jako zabitá.

Sakra, rámus. Rychle jsem se zvedla z postele, popadla župan a letěla ke dveřím. Zvonění vystřídalo bouchání, pak Bářin hlas: „Julie! Jsi tam?“

„Promiň, spala jsem,“ omlouvala jsem se mezi dveřmi.

„Proboha, Julie,“ spustila Bára, sotva překročila práh. „Už jsem se lekla, že budu muset s Weberem vyřizovat tvoji pozůstalost.“

„Hahaha, jako jestli jsem si kvůli Honzovi třeba nepustila plyn?“

„No tak to by šlo v baráku, kde je jenom elektrika, dost těžko,“ odsekla. Pak se zarazila, sáhla do kabelky a vylovila papírový pytlík. „Víš co, udělej nám kafe a hoď na talíře tyhle koblihy. Mezitím mi můžeš říct, jak to, že se ti konečně rozsvítilo a chceš se s tím neřádem rozvést.“

„To víš, prima fet dokáže zázraky,“ plácla jsem první nesmysl, který mě napadl.

Bára moji poznámku raději přešla a pokračovala: „Já tě budu samozřejmě zastupovat. Počítej ale s tím, že ti Weber dobrovolně nedá ani korunu.“

Jelikož vedle Honzy by si i Mollierův Harpagon musel připadat jako naprostý břídíl, nesdělila mi vlastně nic nového.

„Máš našetřené nějaké peníze?“

„Ten kolaps mě vyřadil na čtyři měsíce z provozu, což byla přesně doba, na kterou padla moje finanční rezerva. Jestli příští měsíc nenastoupím někam do práce, budeme se nejspíš chodit pást. Takže se modli, ať ten pitomý sníh konečně roztaje, protože jinak nás máš třikrát denně za dveřmi.“

„Někam?“

„Do redakce asi těžko. Před dvěma týdny mi volal Houdek. Moje místo nabídl jedné hodně snaživé externistce. Prý už nemohl čekat.“

„No počkej. To není tak jednoduchý, aby s tebou takhle vyběhl.“

„Baru, zadrž. Já se tam už vlastně ani vracet nechci. Když zabouchnu dveře za minulostí, tak kompletně,“ vzdychla jsem a zamířila do kuchyně. Bára v závěsu za mnou.

„Doufám, že nenecháš zmizet v propadlišti dějin i nejlepší kamarádku?“

„Neboj, tak radikální zas nejsem.“

„Takže si to shrňme. Nemáš prachy a v dohledný době mít ani nebudeš, protože nemáš práci. Byt patří Weberovi. Jestli nemáš novýho chlapa s volnou postelí, tak za tvoji stávající situace si budeš moct pronajmout tak akorát papírovou krabici pod Palačákem.“

Postavila jsem pod trysky presovače dva hrnky a stiskla tlačítko. Ozvalo se zasyčení a z útrob přístroje začala téct černá a pořádně voňavá tekutina. Asi jako ta, jakou jsem si každé ráno dělávala v redakci. Naštěstí mě ze sentimentální opičky včas probrala poslední kapka, kterou mi presovač opožděně vyplivl na ruku. „Auvajs.“

„Huhhlehlm?“ pronesla Bára s plnou pusou koblíhy.

„Nic se mi nestalo,“ odpověděla jsem na předpokládanou otázku.

„Ptala jsem se tě, jestli to chápeš,“ upřesnila.

„Samozřejmě. Ale zůstat tady nechci, protože jestli jo, tak se z toho všeho zase zblázním. A tentokrát definitivně. Takže nějaký jiný řešení?“

„Jedno by bylo,“ mrkla na mě. „Mám známýho a ten potřebuje asistentku.“

„Tobě taky přeskočilo?“ zaklepala jsem si na čelo. „Já sice ovládám počítač, dva jazyky, umím telefonovat, ale to je tak všechno.“

„V tomhle případě to stačí,“ podotkla Bára, usrkla espresso a dodala: „Kafe umíš taky docela obstojný.“

„Kdybys nepovídala. Asistentka musí vyplňovat různé tabulky. V excelu. A ten já z duše nenávidím. A nejenom to. Musí mít pořádek v papírech. Já jsem chaotik. Poslouchat na slovo. Já odmlouvám. A taky jí musí být asi tak o patnáct let míň než mně.“

Bára se zvedla, jedním lokem dopila kafe a cestou ke dveřím prohlásila: „Kdybych ti měla účtovat čas, který vynakládám na to, abych z tebe vydupala tu sebejistou ženskou, kterou jsi kdysi byla, tak je ze mě milionářka. Večer zavolám a povím ti víc. Do té doby nedělej nic.“ A byla pryč.

6. ledna

Říká se, že na složité věci je lepší se vyspat, anebo taky že ráno je moudřejší večera. U snídani jsem byla přesvědčená, že „to“ dám. Dokonce ani Michal mě nerozhodil, když na dotaz, jestli se mnou posnídá, odpověděl, že radši ne, protože stejně nic pořádného k jídlu nemáme. Než odešel na fakultu, nezapomněl si ovšem říct o pětistovku. Nejspíš na to pořádné jídlo.

Rozhodla jsem se, že budu všechno dělat stejně, jako kdybych šla do práce, akorát že místo psaní článků obvolám kamarády a známé. Vysprchovala jsem se, namalovala, oblékla do kalhotového kostýmku a zasedla v pracovně ke stolu. Bylo půl deváté. V deset hodin mě z nepřetržitého vysvětlování, že potřebuju urychleně práci, a závěrečného „aha, tak to se nedá nic dělat“, rozbolela hlava. V deset hodin a deset minut zarachotil v zámku klíč.

V deset hodin a dvanáct minut se na prahu pracovny objevil Honza.

„Musíme si promluvit,“ oznámil odměřeným hlasem.

„To bychom měli,“ přikývla jsem.

„Chci se rozvést,“ spustil.

No tak moment. Tohle v mém narůžovo namalovaném plánu nebylo. To já jsem měla nastoupit na scénu a teatrálně oznámit, že odcházím. Cítila jsem, jak se mi stahuje hrdlo. Přece se tady nerozbrečím, takovou radost mu neudělám. Budu počítat do dvaceti, pak to určitě přejde. Při patnáctce jsem se rozbrečela.

„Klidně řvi, jako bys nevěděla, že tohle na mě neplatí,“ podotkl suše.

Věděla jsem to až moc dobře.

„Za hodinu odjíždím na služební cestu. Vracím se za týden. Bylo by vhodné, aby sis do té doby našla nějakou práci. Živit tě už dál nebudu.“

Musím tedy říct, že jestli můj zatímještě manžel něco umí, pak jsou to jeho výstupy, kterými by nejspíš dokázal znehybnit i perpetuum mobile. Zůstala jsem jako opařená. Bezmocnost reakce na prolhanou poslední větu ve mně vyvolala další nával slz. Stát u Vltavy, nestačily by na ty potoky ani protipovodňové zábrany.

„A taky bych byl rád, aby ses odstěhovala. Byt je můj.“

„Pokud si dobře vzpomínám, rekonstrukce se financovala z mého konta,“ zmohla jsem se na nicotný odpor.

„Máš na to nějaké doklady?“ kontroval Honza.

Udělal se mi špatně od žaludku. Místo odpovědi jsem utíkala na toaletu, protože snídaně se vehementně drala na světlo boží. S hlavou v míse mě napadlo, že zatímco některé ženské po svých drahých chotích házejí pánve, já dávám...

Když jsem se vypořádala zpět do předsíně, stál ve dveřích s cestovní taškou v ruce. Díval se na mě stejně jako moje matka, když mi bylo asi tak deset. Se směsicí lhůstevnosti, pohrdání a popření všeho, co nás k sobě až do té doby poučovalo. Tedy ne že by toho bylo nějak moc.

„Jsi chudinka, nic z tebe nevyroste,“ pronesla tenkrát. Probřečela jsem celou noc. Nad ránem jsem si utřela slzy a rozhodla se, že jí ukážu. Už nikdy jsem ji neoslovila, nikdy o nic nepožádala, nikdy jsem jí nic neřekla. Jenom jsem způsobně odpovídala na otázky přesně vyměřenou délkou vět. O co víc jsem se vůči ní zatvrdila, o to víc jsem tíhla k tátovi.

O necelé dva roky později se naši rozvedli. Strašně moc jsem chtěla bydlet s tátou. Matka nijak zvlášť neprotestovala. Ze začátku jsem k ní jezdila jednou za čtrnáct dní na víkend. Později jsme se potkávaly jednou za měsíc na dvě hodiny v kavárně, kde jsem přetrpěla její monology o tom, co všechno dělám špatně, i když o mně nevěděla téměř nic, a co skvělého se podařilo jí. Moje těhotenství ještě na veřejce pouze komentovala slovy, ať s její pomocí nepočítám. O Honzovi prohlásila, že jenom já si můžu vzít takového ný-manda, a odmítla se s ním stýkat. Elišku s Michalem vzala na milost, až když začali chodit do školy. Napadlo mě, co asi řekne, až se dozví, že se rozvádím. Něco jako že to říkala?

Honza se tvářil stejně pohrdlivě jako ona. Než vzal za kliku, pronesl cosi o tom, že se pořád chovám jako chudinka. Jakmile zabouchl dveře, přestala jsem brečet a zatvrdila se.

7. ledna

Čert sere na jednu hromadu, říká lidová moudrost, jejíž význam tkví v tom, že když máte jeden problém, rychle se dostaví druhý, za ním třetí, čtvrtý... Na mou hromadu problémů přistála obálka určená do vlastních rukou.

„Copak, budete dědit?“ zeptala se zvědavě poštačka, když mi předávala dopis.

„To asi víte víc než já,“ odtušila jsem.

Poštovní drbna klepla ukazováčkem na adresu odesílatele a podala mi tužku, abych podepsala příjem.

JUDr. Kristián Černý, notář, Mánesova 2, Plzeň-Jižní Předměstí.

Žádného notáře neznám ani nám nikdo neumřel. Takže buď je to omyl, anebo pracovní věc. Asi budu muset zatelefonovat do redakce a upozornit asistentku, aby konečně přestala dávat lidem, kteří mě shánějí, moji soukromou adresu.

Na doktora Černého jsem neměla ani čas, ani náladu. Stejně se to týká práce, co byla, a já si teď potřebuju najít nějakou, co bude.

Co po mně nějaký notář vlastně může chtít? Obálka vydržela na stole ještě další tři e-maily a dva telefony. Pak jsem to nevydržela já.

Vážená paní, stálo uvnitř, dostavte se dne 10. 1. v 9.00 k projednání řízení ve věci daru. Bližší podrobnosti Vám budou sděleny při osobním jednání.

Takže o pracovní záležitost nejde. A co to je za ptákovinu, aby mi někdo dával dar prostřednictvím notáře, když mi ho může dát osobně? To bude nějaký omyl, ten notář se určitě spletl. Popadla jsem telefon a na displeji vyfukala číslo uvedené v dopisu. Po krátkém vyzváněcím tónu ve sluchátku zachrastilo a ozval se ženský hlas: „Kancelář doktora Černého.“

„Dobrý den, tady Julie Weberová,“ představila jsem se. „Mohla bych mluvit s panem doktorem?“

„Bohužel, momentálně tady není,“ odpověděla žena na druhém konci linky.

„Ono vlastně o nic nejde,“ spustila jsem. „Poslali jste mi dopis, abych se dostavila k projednání nějakého daru. Můžete mi říct, o co se jedná?“

„Vydržte, podívám se.“ Po několikaminutovém tichu žena znovu zahlaholila do sluchátka: „Paní Weberová, jste tam ještě?“

„Ano, jsem.“

„Omlouvám se, ale budete muset přijet osobně. Je to podmínka daru.“

„Co je to za nesmysl? Nezlobte se, ale já se přece nepotáhnu do Plzně, když nevím, kvůli čemu. Jestli mi chce někdo darovat houpacího koně, může mi ho poslat poštou.“

„Paní Weberová, i kdybych to věděla, tak vám to říct nesmím. Veškeré informace soukromého charakteru poskytuje výhradně pan doktor Černý.“

„Takže k vám musím přijet?“ vyhrkla jsem poněkud zmateně.

„Rozhodně je to ve vašem zájmu.“

Rozloučila jsem se a mrkla na věšák s klíči. Ty od auta chyběly. I kdybych tam opravdu chtěla jet, budu muset ukecat Báru. Stejně by jako moje právní zástupkyně měla jet se mnou. Bůhví co mě tam čeká.

Vtom mi došlo, že předevčírem ráno slíbila, že se večer ozve, a nic. Našla jsem její jméno v seznamu telefonu a stiskla zelené sluchátko. Ozvala se téměř okamžitě.

„Julie, promiň. Víím, že jsem měla zavolat, ale trochu se to zkomplikovalo.“

„Nic se neděje. Poslouchej, mám novinky, nechceš se večer zastavit? Na rovinu přiznávám, že od tebe budu možná potřebovat malou službu.“

„Přijdu v šest. Taky něco mám.“

Než jsem se stačila zeptat co, řekla ahoj a zavěsila.

Dorazila v půl sedmé a nebyla sama. Přivlekla s sebou totálně statého chlapa.

„Omlouvám se,“ zafuněla místo pozdravu a snažila se ho vmanévrovat do chodby.

„Co to táhneš?!“ podivila jsem se, zatímco ho sbírala ze země, kam se skácel, jelikož zakopl o práh.

„Tvýho novýho zaměstnavatele.“

„Ty jsi zase celý den nejedla a už blbneš z hladu, vid’?“

„Hlad sice mám, ale spíš z toho výdeje energie, jak se s ním vleču od tramvaje.“

„Dala ses na charitu a sbíráš na zastávkách bezdomovce?“

„Kdybys mi radši pomohla,“ zakoulela očima.

„A co kdybychom ho tady nechaly a šly se do kuchyně na večeřet,“ navrhla jsem.

Hmota na zemi se pohnula: „Mám hlad.“

„Nic nedostaneš,“ odsekla jsem. „Ještě bys mi to tady pozvracel.“

Pak jsem se obrátila k Báře: „Za hodinu přijde Michal. Mohla bys mi laskavě prozradit, co mám asi tak říct, až se bude ptát, proč se nám v předsíni válí chlap ožralý jak Dán?“

„Nedělej z toho kovbojku. Není to tak dávno, co jsi tvrdila, že chodí jenom do kuchyně pro jídlo. Maxe šoupneme k tobě do pracovny. Chvilku se prospí a bude fit. A teď mi už laskavě pojď pomoci, protože ještě pět minut a přestane mě to bavit. Pak se seberu a odejdu. Pochopitelně bez něj.“

Jelikož poslední dvě věty pronesla dost výhrůžným tónem, beze slova jsem se sehnula. Z jedné strany jsem chlápka popadla já, z druhé Bára a společnými silami jsme ho dovlekly na pohovku v pracovně. Kdo někdy táhl opilce, ví, co je to mrtvá váha. Připadala jsem si urvaná, jako kdybych vygruntovala celý barák včetně všech bytů. Asi budu muset začít zase cvičit.

„Měl by hodně pít,“ vzpomněla jsem si na lekce bývalého kolegy Janáčka, kvartálního alkoholika, který byl proslulý tím, že se do práce potácel z celonočních tahů. Než ale někdo šéfovi zatepla donesl, že je Janáček zase namol, dokázal se v neuvěřitelně krátké době dát dohromady tak, že to na něm nikdo nepoznal.

Když jsem se vrátila z kuchyně s půllitrem vody, Bára vylovila z kabelky jakousi tubu prášků a jeden hodila do sklenice. Ve vodě to zašumělo a k hladině se vznesly stovky bublinek.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Vitaminy, minerály a pár dalších přísad, které mu pomůžou se z toho dostat. A taky aby mu nebylo blbě.“

„Neměla bych dojít ještě pro kýbl?“

„Ne, necháme ho se prospat a bude to dobrý. Pojďme se najíst. Teda jestli máš něco k jídlu.“

Jen málo věcí mě dokáže uklidnit tak jako vaření. A poslední rok jsem se uklidňovala jen minimálně. Asi proto jsem dopadla, jak jsem dopadla. Doktor Psycho mi řekl, abych si našla koníčka, který mi údajně pomůže přestat se stresovat a taky se konečně začít starat jen sama o sebe. Nejspíš na tom něco bude, protože příprava polévky bublající na sporáku mě zaměstnala natolik, že jsem si celé odpoledne vůbec nevzpomněla na současné a nejspíš i nadcházející trable.

„Nádherně to voní,“ podotkla Bára. „Začala jsi zase vařit?“

„Terapie vařečkou,“ přikývla jsem.

„Do telefonu jsi říkala, že něco potřebuješ.“

„V pracovně na stole leží obálka. Můžeš pro ni dojít?“

Než se Bára vrátila, nalila jsem polévku a odnesla talíře na stůl.

„Budeš dědit?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Můžu se podívat?“

„Jistě.“

Zatímco si četla dopis, v krátkosti jsem jí vylíčila průběh telefonátu s notářovou asistentkou.

„No a od tebe bych potřebovala, abys tam pro toho houpacího koně jela se mnou. Jako moje právní zástupkyně. A taxikářka. Nemám totiž auto. Pravděpodobně si ho vzal Honza.“

Pak jsem jí řekla o našem posledním rozhovoru.

„Za prvé ti Weber nemá co říkat, aby ses odstěhovala,“ prohlásila, když jsem skončila. „Za druhé, i když nás s tím rozvodem předběhl, rozhodně mu to neulehčíme. Za třetí, samozřejmě, že do té Plzně s tebou pojedu, jelikož to, že by ti někdo daroval prostřednictvím notáře houpacího koně, je stejně pravděpodobný jako tsunami na Vltavě.“

Mlčky jsme se pustily do polévky.

Bára dojedla jako první. „Zbude tam trochu pro Maxe?“ zeptala se.

Přikývla jsem a dodala: „Nechceš mi něco vysvětlit?“

„Před rokem za mnou přišla jistá paní Langová,“ spustila. „Vylíčila mi, jak ji její manžel psychicky týrá a že se s ním chce rozvést. Jenže během krátké doby jsem zjistila, že věc se má trochu jinak. Měla milence a potřebovala z Maxe vytřískat peníze, nejlíp všechny. Nemám ráda, když mě někdo vodí za nos. Tak jsem se s ní rozloučila a poslala jí pořádně tučnou fakturu. Asi za měsíc mi volal účetní z Lang Investment, co prý má ta faktura znamenat. Langová totiž měla tolik drzosti, že ji přeposlala do účtárny jejich firmy k proplacení. Ještě ten den se přiřítíl Maxmilián Lang osobně. Nejdřív jsme se pohádali, protože nemohl uvěřit tomu, že si na něj jeho krasotinka najala právníka. Když se uklidnil,

potvrdil, že doma dělal troubu. Tak jsem ho úspěšně rozvedla. Ještě dotahujeme soud o jeho malou dceru Emmu. Dneska si pro ni šel. Má být na pár dní u něj. Jenže mu ji zase nevydala. Holčičku neviděl měsíc. Proto se takhle zbořil.“

„A proč zaměstnavatel?“

„Lang Investment je dceřiná firma německé Lang Corporation. Tu založil jeho dědeček, když po válce odešel z Čech. Nedávno se Max zmínil, že chtějí vydávat firemní časopis, předělat webovky a celkově změnit marketing. Ideální příležitost pro tebe, co říkáš?“

„Obávám se, že moje němčina není natolik dobrá, abych si v ní troufla psát firemní časopis.“

„Buď v klidu. Potřebují někoho s dobrou češtinou a angličtinou.“

„Tak uvidíme, až ten tvůj Max vystřízliví,“ podotkla jsem a nalila nám do sklenic červené.

8. ledna

Mít v bytě cizího chlapa, o kterém víte, že má nejspíš dost podobnou kupu problémů jako vy, je divné. A ještě divnější by bylo začínat hovor slovy „to jsme dopadli“. Chlap s kocovinou nepochopí ani krátké a jednoduché: „Tak jsi to našel.“

„Co?“ zareagoval se zmateným výrazem ve tváři krátce poté, co se objevil ve dveřích.

„No kuchyň.“

Chvilku na mě zmateně koukal a pak z něj vypadlo: „Potřebuju na záchod.“

Absurdita celé situace by se dala krájet.

„Do chodby,“ ukázala jsem za něj. „Je tam nočník.“

Další nechápavý pohled. „Na dveřích,“ dodala jsem a rozchechtala se. S očividnou úlevou se přidal.

„Dáš si čaj nebo kávu?“

„Kafe by bodlo. Třeští mi hlava.“

Než se vrátil z toalety, nalila jsem mu pořádný hrnek hor-
kého životabudiče a na talíř naložila kus koláče.

„Bára už šla nebo ještě spí?“ zeptal se a pustil se do jídla.

„Odešla asi před hodinou.“

„A co tvůj manžel, nezlobil se, že jsem se k vám takhle ve-
třel?“

„Můj zatímještě manžel je pryč.“

„Tak tu máš milence?“

„Další chlap v mém momentálně zpackaným životě je to
poslední, co potřebuju,“ odpověděla jsem.

„V noci mě probraly kroky v místnosti.“

„To byl Michal. Můj syn.“

Došlo mi, že jsem na Michala úplně zapoměla. Zvedla
jsem se od stolu a zamířila k němu do pokoje. Jemně jsem
zaklepala na dveře a opatrně otevřela. Z peřin trčící černý
chomáč vlasů se pohnul, a než jsem stačila cokoli říct, ospa-
le zamumlal: „Mami, dneska nevstávám.“

Spadl mi kámen ze srdce. Přítomnost cizího muže brzy
ráno u snídaně při absenci zákonitého manžela nevypadá
zrovna obvykle. I když Bára by mi určitě dosvědčila, že jsme
spaly spolu. Spolu v ložnici. No kde jinde než v jedné poste-
li, že jo. Přece ji nenechám spát na podlaze.

„Julie?“ ozvalo se z kuchyně.

Rychle jsem zavřela a vrátila se.

Max už přešlapoval u stolu.

„Nezlob se, musím jít. Mohli bychom se potkat? Třeba
pozítří? Rád bych s tebou probral tu práci. Můžu se zastavit.
Anebo víš co? Zvu tě na oběd.“

„Pozítří určitě ne. Jedu ráno do Plzně a nejsem si jistá, že
bych se stihla do oběda vrátit.“

„Tak večeře?“

„Platí.“

V předsíni jsme se rozloučili jako dva staří známí a mě napadlo, že se na tu večeři vlastně už těším.

9. ledna

Hned ráno na mě v e-mailové schránce zablikal vzkaz od táty s oblíbeným jednoslovným: *Žiješ?*

Jo, tati, žiju. Není to nic moc, ale já se nedám. Jenže tohle mu napsat nemůžu, i když ví, že to s mým manželstvím jde od desíti k pěti. Možná bych s ním měla probrat ten dar. Třeba by věděl, který Ježíšek si na mě vzpomněl.

Tati, potřebuju s tebou mluvit.

Zareagoval okamžitě.

Co se děje?

Máš čas na ranní kávu a něco sladkého u Pralinky asi tak za půl hodiny?

Další cinknutí.

Budu tam!

Kavárnu U Pralinky jsme s tátou objevili před pár lety. Asi bychom si jí tenkrát nejspíš ani nevšimli, ale uhodila nás do nosu nádherná vůně čerstvé čokolády. Skvělá vídeňská káva s pralinkou a interiér evokující začátek minulého století pak rozhodly o tom, že se z kavárny stal náš oblíbený podnik. Zásahu na tom měla i majitelka, které nikdo neřekl jinak než Pralinka.

Nerada chodím pozdě, jenže mi ujela tramvaj. Táta už seděl uvnitř, o čemsi s Pralinkou živě diskutoval a popíjel latté.

„Ty jsi v tom chladnu běžela, vid’?“ přivítala mě Pralinka s otevřenou náručí, když viděla, jak jsem udýchaná. Tykaly jsme si, a kdyby to šlo, s chutí bych ji adoptovala jako svoji matku. Vždycky se mě zeptala, jak se mi daří, co děti, práce

a nezapomněla dodat, jestli jsem se už konečně zbavila té krysy, myšleno Honzy.

„Nechám vás tu o samotě. Milánek říkal, že se něco děje. Tak na něj buď hodná,“ mrkla na mě.

Už dávno za ní táta nechodil jenom na kafe a Pralinka se časem stala právoplatnou členkou naší rodiny. Teď se zvedl ze židle a objal mě.

„Tati, děkuju, žes přišel.“

„Pro moji holčičku je to to nejmenší, co můžu udělat.“

Objednala jsem si dvojité presno, dva úžasné pralinkové dorty a posadila se naproti němu.

„Tak co se děje?“ spustil.

Podala jsem mu dopis od notáře Černého.

„Dostaneš dárek,“ podotkl, když ho dočetl.

„Vypadá to tak. Netušíš, o co by mohlo jít?“

Zavrtěl hlavou. „Předpokládám, že jsi mluvila s Bárrou a ta ti určitě vysvětlila, že dar prostřednictvím notáře nebude nic malého.“

Přikývla jsem.

„Tvoji pověstnou zvědavost neuspokojím,“ usmál se. „Budeš muset vydržet do zítřka.“

10. ledna

Škoda že nerostou kopretiny, napadlo mě ráno, když se z oblohy snášely obrovské sněhové vločky. Mohla bych trhat okvětní plátky a říkat si: pojedu, nepojedu, pojedu, nepojedu... Tak že bych cestu odložila? *Pane doktore, promiňte, ale nepřijedu, anebo taky přijedu, až vykvetou kopretiny. Nevím totiž, co mám dělat.* V telefonu zapípala textovka.

Za pět minut před barákem.

Realita jménem Bára budiž pochválena.

Kancelář doktora Černého se nacházela ve staré vilové zástavbě, které odpovídal taky interiér evokující zašlou slávu filmů pro pamětníky.

„Tak jestli bude pan notář stejný metuzalém jako tohle všechno kolem,“ mávla jsem rukou k masivnímu dřevěnému nábytku a kožené sedačce s mohutnými křesly, „máme se na co těšit.“

Bára mě zpražila pohledem.

„Dobrý den, dámy,“ ozval se za námi příjemně podbarvený mužský hlas. Leknutím jsem nadskočila.

„Snad jsem vás nevyděsil,“ pokračoval chlápek, který se mi zjevil v zorném poli. Místo omšelého notáře před námi stálo něco mezi Bradem Pittem, Chrisem Hemsworthem a Gerardem Butlerem. Proporcionálně vyvážená směs chlapa s nadhledem lehce šedivějících vlasů a mírně prokvetlého strniště, které dělají ze stárnoucích mužů dokonale vyzrálé ročníky. Podle vějířků vrásek kolem očí bych ho odhadla tak kolem padesátky. Neměli by notáři nosit oblek, co páchne naftalínem? Tenhle měl dokonale padnoucí džínny, modrý sportovní pulovr, modro-bíle pruhovanou košili a vypulírované polobotky. Jo a voněl, jak jsem si stačila všimnout. Když jsme si potřásli rukou, přešel ke starožitnému psacímu stolu vykládanému intarziemi. Posadil se a z hromádky jakýchsi spisů vytáhl desky s označením Weberová.

„Můj klient mě pověřil, abych vám předal dar.“

„Moment,“ přerušila ho Bára. „Moje klientka by ráda věděla, o koho se jedná.“

Doktor Černý zvedl oči od spisu a dlouze se na Báru zadíval. Mlčte, znělo z jeho pohledu tak čitelně, že doopravdy zmlkla. Uškříbl se a pokračoval: „Milá kolegyně, jak jistě víte, darující občas nechce vejít ve známost, což je právě tento

případ. Takže jsem povinován tajemstvím. Vaše klientka samozřejmě nemusí dar přijmout. Pokud ano, jsem zplnomocněn k vyřízení veškerých právních náležitostí.“

Pak se obrátil ke mně. „Jestli dovolíte, přešel bych k vlastnímu projednání.“ Znovu zalistoval v papírech a spustil: „Jako první je na seznamu uvedený dům pod označením Lesov patřící do obce Lesovice, která se nachází asi dvacet kilometrů od Jindřichova Hradce.“

„Nespletl jste se?“ skočila jsem mu do řeči.

„Nespletl,“ zavrčel a dodal: „Jedná se o menší zámeček z devatenáctého století postavený v novogotickém stylu. Zastavěná plocha činí sedm set osmdesát metrů čtverečních. Budova se nachází v parku, jehož rozloha spolu s přílehlými pozemky činí osm tisíc dvě stě dvanáct metrů čtverečních.“

Začínala jsem mít pocit, že mi zdřevěněl mozek.

„V jakém je stavu?“ zeptala se Bára.

„V dobrém. Můj mandant o svůj majetek řádně pečoval. Tento byl financován z jeho jiných nemovitostí a firem, čímž bychom mohli přejít k dalším položkám.“

„Proč se darující s paní Weberovou nespojil osobně?“

A znovu ten dlouhý pohled.

„Protože zemřel,“ odpověděl Černý.

Začalo se mi dělat mdlo.

„Můžu dostat trochu vody?“

Doktor Černý se zvedl a zamířil k sekretáři na druhém konci místnosti. Z jeho útroby vylovil karafu s nahnědlou tekutinou a trochu odlil do sklenice, kterou postavil na stolek přede mě.

„Tohle bude lepší. Jste celá bledá.“

Whisky mi zapálila útroby, takže jsem se po prvním doušku rozkašlala, zrudla a začala se potit.

„No vidíte, a hned máte lepší barvu,“ vyloudil na tváři úsměv a posadil se zpět k papírům.

„Předmětem daru je taky bytový dům v Rupertgasse 14 v Salcburku, penzion v Alpách, firma Natural Herbs se sídlem v Salcburku, dále většinový podíl ve firmě Gryf specializující se na bezpečnostní software, taky v Salcburku. Jinak pokud jde o Lesov, ještě tady vidím, že součástí areálu je další budova fungující jako penzion.“

„Prachy na ruku by nebyly?“ položila jsem mu věcnou otázku. Destilát mi pomohl nasměrovat myšlenky správným směrem a konečně se projevit jako samostatně uvažující bytost, za kterou nemusí mluvit maminka, tatínek, a už vůbec ne právní zástupkyně. Jestli v tom zatraceným daru nejsou taky nějaký normální peníze, ať už hotovost nebo na účtu, v prasátku, pod polštářem, prknem v podlaze či kdekoli jinde, můžu se s ním jít tak akorát vycpat. Podle stavu vlastního konta bych si totiž mohla dovolit objet nově nabytá latifundie jedině na kole nebo stopem.

„Totiž abyste tomu rozuměl,“ dodala jsem, „právě se rozvádím a dá se říct, že mě manžel obral i o poslední stovku v kasičce. Poslední měsíce jsem strávila na nemocenské, protože jsem regulérní blázen, a vyhodili mě z práce. Jakožto inteligentnímu právníkovi vám nepochybně právě teď došlo, že nemám ani vorla, abych mohla tenhle danajský dar utáhnout.“

Černý vytřeštil oči, ale dřív než mohl jakkoli zareagovat, ozvala se Bára: „Pane doktore, jestli dovolíte, ráda bych své mandantce řekla pár slov.“

„Ale jistě,“ přikývl.

„O SAMOTĚ!“

Vytřeštil oči po druhé, zvedl se a zmizel za dveřmi. Výborně, Baruš. Tak jestli si myslel, že blázen jsem jenom já,

teď už volá Chocholouška a žádá rovnou dvě svěřací kazajky.

„Mohla bys mi laskavě vysvětlit, co mu to tady vykládáš za nesmysly?“ zasyčela na mě vztekle.

„To nejsou nesmysly, ale pravda,“ nedala jsem se.

„Panebože, ženská. Tobě právě spadlo do klína řešení tvýho momentálně zpackanýho života a ty bys byla snad schopná ho spláchnout do hajzlu! Julie, tak mám pocit, že ti v těch Bohnicích utlumili mozek na furt. Já chápu, že tě to vyděsilo. Ale máš mě, tátu, Pralinku a děti. Všichni ti pomůžeme to nějak zvládnout. Tohle je šance, jak se můžeš vyhrabat z finančních problémů a z toho, že nemáš práci a brzy ani kde bydlet.“

Nalila jsem si ještě jednu skleničku a rozbřečela se. Ne strachy, ale protože mi došlo, že má pravdu. Podala mi kapesník a dalšího panáka.

„Jdu pro něj a ty to mezitím vypij,“ nařídila mi.

Alkohol mi pomalu klouzal do žaludku. Už tolik nepálil, naopak po sobě zanechával příjemnou chuť s ovocně květinovými tóny a medovou sladkostí. Dolila jsem si další skleničku a přemýšlela, co dalšího je ve whisky cítit.

„Ty jsi to nevypila?“ zeptala se Bára, když se po chvilce objevila ve dveřích s notářem v závěsu. Pak mávla rukou a spustila: „Julie, my jsme se tady s panem doktorem domluvili, že toho na tebe bylo nejspíš už moc. Pan doktor jede zítra do Prahy, takže se potkáme ještě jednou všichni tři u mě v kanceláři. Souhlasíš?“

Místo odpovědi jsem škytla.

„Koukám, že umíte ocenit dobré pití,“ poznamenal Černý a ukázal na poloprázdnou karafu.

Bára se začala omlouvat, takže mi nezbylo než se zatvářit jako dítě, co ho právě přistihli s rukou v krabici plné bonbonů.

Pomalou jsem se zvedla. Překvapilo mě, jak rychle dokáže whisky změnit sebejistotu v mírně nejistou opilost.

„Milý doktore,“ pronesla jsem familiárně, „těším se na zítra. Jelikož má Bára v kanceláři pouze kohoutek s vodou, zvládneme toho určitě probrat podstatně víc. Jenom doufám, že mě nebude bolet hlava.“

„Zase tolik jste toho nevypila,“ usmál se. „A nebojte, tohle je kvalitní pití, po něm vám nic nebude.“

Vyšli jsme společně před dům. Bára se začala přehrabovat v kabelce. Pak vyčítavým hlasem směrem ke mně prohlásila, že v tom zmatku zapoměla požádat asistentku, aby jí ofotila všechny papíry.

„Vyřídím to,“ nabídl se Černý.

„Děkuji, ale ještě si odskočím,“ mrkla na něj. „Prosím pohlíďte paní Weberovou, ať neuklouzne nebo tak něco,“ zašveholila a pospíchala zpět do domu.

Vypadal sakra dobře a sakra se mi líbil. Naštěstí mi zbytek střízlivých mozkových buněk nedovolil to říct. Tak jsem tam jenom stála, přibližně se usmívala a naprosto ignorovala notářovy pokusy o společenskou konverzaci. Trapnou chvíli ukončila Bára, která se vyřítla ze dveří a hnala mě do auta.

„Na dálnici je kalamita a už jsme vás zdržely dost!“ zavolala na doktora. Mávla na něj rukou a nastartovala. Ještě než jsem si stačila zapnout pás, řítla se plzeňskými ulicemi.

„Poslyš, máš u zadku hořící koudel, nebo jsi tam něco čmajzla?“ snažila jsem se ji umravnit.

„Spíš viděla a slyšela.“

„Cože?“

„Řeknu ti to, až vystřízlivíš.“

„Myslím, že se právě stalo,“ prohlásila jsem.

„Pan doktor na nás hraje trochu levou,“ spustila. „Ale musím si nejdřív ověřit pár věci.“

Nedávalo to sice smysl, ale Bářin instinkt vždycky věštil správně. Pokrčila jsem rameny, zabořila se do sedačky a zavřela oči. O dvě hodiny později mě probudilo jemné drcnutí.

„Julčo, vstávej. Pospíchám na schůzku.“

Vyklopýtala jsem z auta a bůhvíjak se dostala do bytu. Naštěstí doma nikdo nebyl. V kuchyni jsem zhltnula talíř polévky, vlezla do postele a usnula jako špalek.

11. ledna

Ráno jsem se probudila s kručením v žaludku, kterému chyběla večeře. Večeře s Maxem Langem. Takže další trapas. Mrkla jsem na mobil. Žádný nepřijatý hovor, žádný e-mail. Třeba na mě zapomněl. Za normálních okolností by mě to naštvalo, ale tentokrát jsem si oddychla. Cestou do kuchyně jsem narazila na Michala.

„Jdu dělat snídani. Dáš si?“

„Slyšel jsem dobře?“ rýpnul si.

„Tak znovu. Chceš snídani?“

„Mami. S tebou se něco děje. Za posledních pár dní mi už poněkolkrát nabízíš jídlo.“

„Takže asi nechceš...“

„Nééé!“ zahulákal cestou do koupelny. „Chci!“

„Sladká nebo slaná?“

„Sladká!“

Vylovila jsem z lednice suroviny na vafle a pustila se do práce. Sotva jsem je postavila na stůl, Michal se už po nich sápal.

„Jsou skvělý,“ spokojeně pomlaskával a bez protestu je zapíjel bílým čajem.

„Večer bych udělala lososa na grilu. Dáš si?“

„Určitě. Mám něco nakoupit?“

Leknutím mi málem vypadla lžička z ruky. Nepamatuju, kdy chtěl sám od sebe pomáhat. Vždycky raději zalezl do pokoje, aby nemusel poslouchat naše hádky s Honzou. Asi jsem s ním měla o všem, co se u nás děje, víc mluvit. Možná by nebyl tak uzavřený. A taky bych mohla pozvat Elišku.

„Dneska ne. Všechno máme. Ale děkuju.“

„V poho,“ řekl a odešel do školy.

Našla jsem v mobilu Eliščino číslo.

„Nó?“ ozvala se po chvíli.

„Neruším tě někde?“

„Rušíš.“

„Aha, tak to se omlouvám.“

„Vo co de?“

„Jenom jsem se chtěla zeptat, co děláš večer. Ráda bych tě pozvala na večeři.“

„Máš smolíka. Jsem s tátou v Berlíně.“

„Zmínil se, že jede na služebku, ale nevěděla jsem, že s tebou.“

V mikrofonu zapraskalo. Zdálky jsem zaslechla tlumené: „Tys jí řekl, že jedeš na služebku?“

Začínala jsem si připadat jako kráva.

„Hele, musím jít. Čau,“ ozvala se Eliška a zavěsila.

Proč začínala a proč jenom připadat...

S dětmi si nastavíte dobré vztahy ve chvíli, kdy máte dobrý vztah sama se sebou, opakoval mi několikrát psycho-terapeut při sezení. Takže má nicotná sebeúcto, dneska jsem do tebe koplá naposledy a míč je na straně Elišky. Z přemítání mě vytrhl zvonek u dveří. Do kukátka se šklebila Bára.

„Neměla jsem takhle náhodou přijít k tobě?“ přivítala jsem ji.

„Měla,“ odtušila a vešla do předsíně. „Uvař kafe. Potřebuju ti něco říct. Latté,“ dodala s nečitelným výrazem.

Její lehce nervózní tón ve mně vyvolal pochybnosti, jestli se mi ten dar včera jenom nezdál.

„Určitě jsi nesnídala,“ poznamenala jsem, když se objevila ve dveřích kuchyně, a nazdobila jsem poslední vafli.

„Ne a ani nemám chuť.“

Vzhledem k Bářinu apetitu to vypadalo vážně.

„Tak povídej. Že všechno byla jenom legrace a někdo mi posílá krabici lega, ze kterého si ty baráky můžu tak leda postavit,“ zavtipkovala jsem.

„Myslím si, že ten tajemný dárce žije.“

„Co to je za blbost?“

„Víš, jak jsem se včera vracela k Černému pro ty papíry? Dveře byly pootevřené. Asistentka někomu do telefonu německy vykládala, že s paní Weberovou proběhla první schůzka. Když jsem vešla dovnitř, hovor rychle ukončila. Tvářila se vyděšeně, asi měla strach, co všechno jsem slyšela. Požádala jsem ji, aby udělala kopie toho majetku, a že si mezitím odskočím. Počkala, až zajdu na toaletu, a šla kopírovat. Než se vrátila, prohlídla jsem jí stůl. Vedle tvojí složky tam ležel šanon s označením DARY. V něm byly otevřené desky s nadpisem Ebner. A pak tam byl papír s datem 11. 1. 18.00 a adresa. V Salcburku. Ofotila jsem ji. Bohužel nic víc jsem nestihla. Asistentka měla dost naspěch.“

Pokrčila jsem rameny. „To může být jenom shoda náhod. Třeba má v Salcburku další klienty.“

„Jasně. Náhodou s někým mluví německy o tobě, náhodou má tvoji složku na stole, vedle ní šanon s jasně čitelným DARY a náhodou otevřený zrovna u jména nějakého Rakušana. A teď na sebe něco hoď. Za hodinu máme s Černým schůzku. Ráda bych byla v kanceláři o trochu dřív.“